

Kneginja in roža.

Bilo je pred davnim časom. Pod krasnim knežjim dvorom, ki je ponosno stal na malem griču, se je razprostiral gozdič, v katerem se je na ozki ruši razcvitala žarkordeča rožica.

Mlada in vitka kneginja je zapustila vsak dan grad ter šla v gozdič, da se naužije zdravega zraka.

Nekega dne ji ni dalo — srce preje miru, dokler ni utrgala s snežno-belo roko rožice in si ž njo okitila prsi.

Ko je položila pa roko na rožico, jo je pičila strupena kača, in kneginja se je zgrudila mrtva. Kdo bi si bil mislil, da se pod tako lepo rožico skriva strupena kača?

Saj je tudi mnogo ljudi, ki nosijo na obrazu lepoto, mir in dobroto, v prsih pa skrivajo kačje srce.

France Brzin.

Mirko.

Gledal leni Mirko
Pridne je bučelice,
Ko nosile med so
V male celice.

Knjigo potlej učno
Brž doma je v roko vzel,
Pa pred Mamko božjo
Je pokleknil, dél:

„Ker dozdej sem len bil,
Jezno, Matí, me ne glej,
Vedno kot bučela
Priden bom poslej.“

Gradiški.

Listje in cvetje.

Iz zaklada naših pregovorov.

47. Vsaka pesem je le nekaj časa lepa.

Nekaj posebnega je to, da se človek tako hitro naveliča tudi najboljših reči. Naj se komu pokaže še tako lepa reč. neznosno bi mu bilo, ko bi jo moral gledati več ur neprenehoma. Naj bi mu igrala še tako izborna godba, naj bi mu peli najboljši pevci še tako lepe pesmi, do skrajnosti bi se naveličal, naj je še tako navdušen ljubitelj petja in godbe, ako bi moral poslušati noč in dan kar naprej. Kakor bi mi še sedaj trgalo po ušesih, tako se mi zdi, ako se spomnim na neki dogodek iz leta 1865. Ob javni slavnosti je svirala dobro izvežbana godba. Neki dobrovoljček je spravil načelnika te godbe v tako dobro voljo, da se je morala po njegovem ukazu zopet in zopet igrati pesem: „Rado ide Srbin u vojnike“. Nekaj časa me je zanimala ta šala; a kmalu mi je bilo tako mučno, da bi bil najraje ubežal.